

Súd: Krajský súd Košice
Spisová značka: 11CoCsp/21/2025
Identifikačné číslo súdneho spisu: 6122229320
Dátum vydania rozhodnutia: 25. 02. 2026
Meno a priezvisko sudcu, VSÚ: JUDr. Adriana Murínová
ECLI: ECLI:SK:KSKE:2026:6122229320.2

ROZSUDOK V MENE SLOVENSKEJ REPUBLIKY

Krajský súd v Košiciach v senáte zloženom z predsedníčky senátu JUDr. Adriany Murínovej a sudkýň JUDr. Jarmily Čabaiovej a Mgr. Angeliky Sopoligovej v spore žalobcu: EOS KSI Slovensko, s.r.o., so sídlom v Bratislave, Prievozská 2, IČO: 35 724 803, zastúpeného Advokátskou kanceláriou Remedium legal, s.r.o., so sídlom v Bratislave, Prievozská 2, IČO: 53 255 739, proti žalovanému: A. B., nar. XX.X.XXXX, bytom v C., A. X, o zaplatenie 8.780,21 € s príslušenstvom, o odvolaní žalobcu proti rozsudku Mestského súdu Košice zo dňa 21. januára 2025 č.k. 35Csp/149/2022-274 v spojení s dopĺňacím rozsudkom Mestského súdu Košice zo dňa 25. marca 2025 č.k. 35Csp/149/2022-310

rozhodol:

P o t v r d z u j e rozsudok vo výroku o zamietnutí žaloby a vo výroku o trovách konania.

Žalovanému priznáva proti žalobcovi nárok na náhradu trov odvolacieho konania v plnom rozsahu.

odôvodnenie:

1. Mestský súd Košice (ďalej aj „súd prvej inštancie“ alebo „súd“) rozsudkom zo dňa 21. januára 2025 č.k. 35Csp/149/2022-274 v spojení s dopĺňacím rozsudkom súdu zo dňa 25. marca 2025 č.k. 35Csp/149/2022-310 (ďalej len „rozsudok“) konanie neprerušil, zamietol žalobu a žalovanému priznal voči žalobcovi náhradu trov konania v rozsahu 100 %.

2. Rozhodol tak o žalobe, ktorou sa žalobca domáhal voči žalovanému zaplatenia istiny 8.780,21 € s príslušenstvom titulom pohľadávky zo Zmluvy o D. EXPRES ÚVERE č. XXXX XXXX XX RSU, uzavretej medzi veriteľom OTP Banka Slovensko, a.s., IČO: 36854140 (ďalej len „právny predchodca žalobcu“) a žalovaným (ďalej len „Zmluva“), ktorá bola postúpená na žalobcu zmluvou o postúpení pohľadávok uzavretej medzi postupcom OTP Banka Slovensko, a.s. a žalobcom ako postupníkom dňa 7.5.2021, a to vo výške 10.098,76 €, pozostávajúcej z istiny 8.763,95 €, bežných úrokov v sume 1.215,54 €, úrokov z omeškania vo výške 103,01 € a ostatného príslušenstva vo výške 16,26 €, a to potom ako rozsudok súdu zo dňa 10.11.2022 č.k. 35Csp/149/2022-135, ktorým súd uložil žalovanému povinnosť do troch dní od právoplatnosti rozsudku zaplatiť žalobcovi istinu 8.780,21 €, úrok vo výške 1.215,54 €, úrok z omeškania vo výške 103,01 € a úrok z omeškania vo výške 5 % ročne zo sumy 8.763,95 € od 8.5.2021 do zaplatenia a žalobcovi priznal voči žalovanému náhradu trov konania v rozsahu 100 %, Krajský súd v Košiciach uznesením zo dňa 30. mája 2024 č.k. 5CoCsp/34/2023-212 rozsudok zrušil a vec vrátil súdu prvej inštancie na ďalšie konanie a nové rozhodnutie.

3. Pri rozhodovaní vychádzal súd prvej inštancie zo zistenia a za preukázané mal, že právny predchodca žalobcu ako veriteľ a žalovaný uzavreli dňa 16.3.2015 Zmluvu, na základe ktorej bol žalovanému poskytnutý bezúčelový spotrebiteľský úver vo výške 20.000 €. Základné podmienky úveru v zmluve boli dohodnuté nasledovne: výška schváleného úveru: 20.000 €, poskytnutie úveru: najneskôr dňa 16.3.2016, výška splátky: 300,88 €, výška úrokovej sadzby: 6,90 % p.a., RPMN: 7,12 %, celková výška

nákladov spotrebiteľa: 25.273,92 €, splácanie mesačne vždy k 16. dňu v mesiaci a celkový počet splátok: 84. Žalovaný úver priebežne splácal v rokoch 2015 až 2018 a poslednú splátku uhradil dňa 16.8.2019. Keďže ďalej úver nesplácal, výzvou pred zosplatnením zo dňa 19.2.2020 právny predchodca žalobcu vyzval žalovaného k splateniu úveru v celkovej výške 2.134,48 € vyčíslenej k 18.2.2020. Žalovaný bol právnym predchodcom žalobcu zároveň upozornený, že v prípade nevyrovnania záväzkov po lehote v stanovenom termíne, právny predchodca žalobcu vyhlási úver za predčasne splatný a bude oprávnený požadovať splatenie celého úveru. Listom zo dňa 30.3.2020 právny predchodca žalobcu vyhlásil úver za predčasne splatný a vyzval žalovaného k úhrade dlžnej sumy vo výške 9.245,72 € vyčíslenej k 29.3.2020. Zo zmluvy o postúpení pohľadávok uzavretej medzi právnym predchodcom žalobcu a žalobcom ako postupníkom dňa 7.5.2021 a z jej príloh súd zistil, že pôvodný veriteľ OTP Banka Slovensko, a.s. postúpil na žalobcu pohľadávku voči žalovanému vyplývajúcu zo zmluvy o úvere číslo XXXX XXXX XXRSU v celkovej výške 10.098,76 €. Ďalej súd zistil, že v Žiadosti o poskytnutie spotrebného úveru v časti Údaje o zamestnaní boli vyplnené tieto údaje: Marčák Ján S.A.J.SERVIS, prac. funkcia: manažér, zamestnaný u súčasného zamestnávateľa od: 2012 na dobu neurčitú, v časti Údaje o príjmoch a výdajoch (záväzkov): nevyplnená ani jedna kolónka. Z Credit reportu súd zistil, že v časti Informácie o subjekte - žiadateľ boli uvedené nasledovné údaje: rodinný stav - slobodný, počet nezaopatrených detí - neuvedený, zamestnávateľ - Š.A.J.SERVIS S.R.O., IČO: 46763767, priemerný mesačný príjem zo zamestnania - 5.000 €. V časti Interné zdroje bola kolónka Zoznam známych zamestnávateľov prázdna. V časti SRBI - Credit Report bol uvedený počet kontraktov - 2, z toho 1 žiadaný a 1 nesplátkový. To isté bolo uvedené aj v časti Credit report - analytic, kedy ako nesplátková operácia bol označený existujúci kontokorentný úver s úverovým rámcom 200 €. Zároveň v tejto časti reportu v kolónke „ScoreFactor“ žalovaného sa objavila informácia s kódom 107 - Vysoká čiastka prekročenia limitu za posledných 12 mesiacov a s kódom 122 - Rast podielu celkovej zostávajúcej čiastky k celkovej financovanej čiastke v priebehu posledných 12 mesiacov.

4. Vec súd právne posúdil podľa § 497, § 324 ods. 1, § 365 veta prvá, § 369 ods. 1, § 502 ods.1 a 2, § 503 ods. 1 a 2 zákona č. 513/1991 Obchodný zákonník (ďalej len „ObZ“), § 45 ods. 1, § 52 ods. 1, 3, 4, § 53 ods. 9, § 524 ods. 1 a 2, § 526 ods. 1, § 565 zákona č. 40/1964 Zb. Občiansky zákonník (ďalej len „OZ“), § 1 ods. 1 a 2, § 2 písm. a), b), d), § 7 ods. 1, § 11 ods. 2, § 17 ods. 1 zákona č. 129/2010 Z.z. o spotrebiteľských úveroch a o iných úveroch a pôžičkách pre spotrebiteľov a o zmene a doplnení niektorých zákonov (ďalej aj „ZoSÚ“), § 92 ods. 8 zákona č. 483/2001 Z.z. o bankách a o zmene a doplnení niektorých zákonov, § 30b ods. 1, 4 písm. a), 5 zákona č. 67/2020 Z.z. o niektorých mimoriadnych opatreniach vo finančnej oblasti v súvislosti so šírením nebezpečnej nákazlivej ľudskej choroby COVID-19 a § 150 ods. 1 a 2, § 151 ods. 1 a § 215 zákona č. 160/2015 Z.z. Civilný sporový poriadok (ďalej len „CSP“) a uzavrel, že posudzovaná spotrebiteľská úverová zmluva obsahuje všetky náležitosti vyžadované v § 9 ods. 2 ZoSÚ.

5. Konštatoval, že žalovaný si zo zmluvy plnil povinnosti, až kým neuhradil poslednú splátku dňa 16.8.2019. Ďalšie splátky úveru žalovaný nezaplátil včas aj napriek tomu, že bol zo strany veriteľa na to upozornený listom zo dňa 19.2.2020, prevzatým žalovaným dňa 10.3.2020. V súlade s § 53 ods. 9 OZ bol žalovaný zároveň upozornený, že v prípade nevyrovnania záväzkov v stanovenom termíne, právny predchodca žalobcu vyhlási úver za predčasne splatný a bude oprávnený požadovať splatenie celého úveru. Následne právny predchodca žalobcu listom zo dňa 30.3.2020 vyhlásil úver za predčasne splatný, čím zároveň bola dodržaná aj 15-dňová lehota v zmysle citovaného ustanovenia § 53 ods. 9 OZ a k zosplatneniu úveru preto podľa názoru súdu prvej inštancie došlo v súlade so zmluvnými dojednaniami ako aj zákonnou úpravou. Majúc za preukázané, že medzi zosplatnením úveru a postúpením pohľadávky na ďalší subjekt uplynulo viac než 90 dní súd uzavrel, že bola naplnená aj podmienka podľa § 92 ods. 8 zákona o bankách. K námietke žalovaného, že žalobca porušil svoju povinnosť, ak vyhlásil predčasnú splatnosť úveru bez toho, aby reagoval na žiadosť žalovaného o odklad splátok, súd poznamenal, že žiadne zmluvné dojednanie uvedené v Zmluve či VOP, ale ani žiadne zákonné ustanovenie nestanovuje právnemu predchodcovi žalobcu povinnosť odpovedať dlžníkovi na jeho žiadosť o odklad splátok a už vôbec žiaden právny predpis nestanovuje pre takýto prípad, že akýkoľvek ďalší právny úkon banky je neplatný, resp. irelevantný, ako sa snaží tvrdiť žalovaný. Argument žalovaného, že Zmluva o postúpení pohľadávok nenaznačuje, že predmetom postúpenia je pohľadávka žalovaného, súd vyhodnotil ako nedôvodný dôvodiac, že súčasťou Zmluvy o postúpení pohľadávok bola aj Príloha, ktorá obsahovala presnú a určitú identifikáciu postupovanej pohľadávky veriteľa voči žalovanému. Poukázal na § 524 a nasl. OZ, ktorý neupravuje, že identifikácia predmetu postúpenia musí byť v texte samotnej zmluvy o postúpení pohľadávky a nemôže byť napríklad aj vo forme prílohy k zmluve, ako to bolo v tomto

prípade. Vzhľadom na námietku žalovaného súd prvej inštancie skúmal aj platnosť Zmluvy o postúpení pohľadávok a uzavrel, že zmluva je platná a oznámenie o postúpení pohľadávky bolo riadne doručené.

6. Z vykonaného dokazovania súdu vyplynulo, že žalovaný ako žiadateľ o spotrebiteľský úver vo svojej žiadosti neuviedol svoj príjem. Právny predchodca žalobcu vykonal šetrenie v príslušnej databáze - úverovom registri a výpisom z účtu žalovaného ohľadom výšky prijatých finančných prostriedkov za obdobie od 4.7.2014 do 11.11.2014, kde sa objavovali sumy zaslané spoločnosťou Š.A.J. SERVIS s.r.o.. Z uvedeného mal súd za zrejmé, že tieto údaje neboli aktuálne vo vzťahu k dátumu žiadosti o poskytnutie úveru zo dňa 16.3.2015, keďže časový odstup od poslednej zistenej pripísanej čiastky od uvedenej spoločnosti predstavuje štyri mesiace, z čoho súdu vyplynulo, že veriteľ nemal riadne preukázané aktuálne príjmy žalovaného. Nakoľko predložený výpis z účtu dokladuje iba sumy pripisované, t.j. aktíva, ale nedokladuje priemer ním vykonávaných úhrad, z ktorých by právny predchodca žalobcu mohol jednoducho zistiť bežne vynakladané výdavky žalovaného, súd daný postup posúdil ako neobzretný a laxný, ak navyše nebolo ani z jedného predloženého dôkazu vôbec zrejmé, ako právny predchodca žalobcu usúdil, že priemerný mesačný príjem žalovaného je 5.000 €, keďže takýto údaj nebol verifikovaný žalovaným v žiadosti o poskytnutie úveru a nevyplýva zo žiadneho iného dôkazu.

7. Vychádzajúc z premisy, že k zosplateniu poskytnutého úveru musia byť kumulatívne splnené podmienky: a) splnenie povinnosti veriteľa posúdiť schopnosť spotrebiteľa splácať spotrebiteľský úver podľa § 7 ods. 1 ZoSÚ a b) omeškanie spotrebiteľa s úhradou splátky po dobu troch mesiacov vrátane povinnosti veriteľa upozorniť spotrebiteľa na možnosť zosplatenia úveru aspoň 15 dní pred samotným zosplatením úveru, odkazom na závery prijaté v rozsudku Súdneho dvora Európskej únie z 5. marca 2020 vo veci C-679/18 týkajúceho sa výkladu článkov 8 a 23 smernice Európskeho parlamentu a Rady 2008/48/ES z 23. apríla 2008 o zmluvách o spotrebiteľskom úvere a o zrušení smernice Rady 87/102/EHS (Ú. v. EÚ L 133, 2008, s. 66), v zmysle ktorých: „...schopnosť spotrebiteľa splácať dohodnutý úver je treba chápať ako situáciu, kedy v závislosti na frekvencii splácania zostane spotrebiteľovi v jeho osobnom (domácom) rozpočte dostatok finančných prostriedkov na to, aby mohol za normálneho behu vecí bez problémov a obmedzení splácať splátku úveru v predpokladanej výške. Preto musí veriteľ okrem iného analyzovať spotrebiteľov rozpočet, a to tak ohľadne jeho príjmov, tak ohľadne jeho výdavkov, a to vždy vo vzťahu ku konkrétnemu žiadateľovi o úver a informáciám o jeho konkrétnych príjmoch zo zamestnania či inej činnosti, nákladoch na bývanie, dopravu, domácnosť, a o ďalších výdajoch spotrebiteľa, vrátane splátok iných úverov.“, súd prvej inštancie dospel k záveru, že právny predchodca žalobcu nenaplnil zákonom prezumovanú podmienku odbornej starostlivosti pri skúmaní bonity žalovaného ako žiadateľa o úver. Dôvodil, že síce právny predchodca žalobcu vykonal šetrenie prostredníctvom úverového registra, avšak uspokojil sa s neaktuálnym údajom o výške (iba) aktív žalovaného na účte (nie príjmov), kedy dokonca za obdobie časovo predchádzajúce poskytnutiu úveru (od 11.11.2014 do 16.3.2015) nemal údaje o príjmoch/aktívach žalovaného žiadne. Pritom v Žiadosti o poskytnutie spotrebiteľského úveru v časti Údaje o príjmoch a výdajoch sú na vyplnenie kolónky, z ktorých je zrejmé, že právny predchodca žalobcu požadoval a potreboval detailné, špecifické a aktuálne údaje o príjmoch žalovaného, ktoré si však v tomto konkrétnom prípade nezisťoval a uspokojil sa s neúplnými a nedostatočnými údajmi o príjme. Zároveň mal súd za to, že tento postup právneho predchodcu žalobcu nedosahuje intenzitu hrubého porušenia v zmysle § 11 ods. 2 posledná veta ZoSÚ, keďže isté i keď nedostatočné, neúplné šetrenie ohľadom údajov o príjmoch, výdavkoch a rodinnom stave spotrebiteľa za súčasného nahliadnutia do príslušnej databázy údajov o spotrebiteľoch právny predchodca žalobcu vykonal. Z uvedeného súd vyvodil záver, že právny predchodca žalobcu nebol oprávnený vyžadovať od žalovaného jednorazové splatenie spotrebiteľského úveru, čo v konečnom dôsledku znamená, že zosplatenie úveru je absolútne neplatným právnym úkonom. Nakoľko právny predchodca žalobcu zosplatinil úver neplatne, tento nebol oprávnený ani postúpiť žalovanú sumu na žalobcu, čím na strane žalobcu súd konštatoval nedostatok aktívnej vecnej legitímácie na uplatňovanie žalovanej sumy a preto žalobu zamietol.

8. Súd sa zaoberal aj otázkou, či v prípade neplatného predčasného zosplatenia úveru nemožno žalobcovi priznať aspoň časť žalovanej sumy vo výške zodpovedajúcej existujúcim splatným a neuhradeným splátkam úveru do dňa rozhodnutia súdu. V tejto súvislosti poukázal na rozhodnutie Ústavného súdu Slovenskej republiky, sp. zn. IV. ÚS 69/2023, ktorý v obdobnom prípade k uvedenému zaujal odmietajúce stanovisko, pričom konštatoval, že z pohľadu ústavného súdu je potrebné legitímne trvať na vyhlásení predčasnej splatnosti úveru ako podmienky na postúpenie pohľadávky práve z dôvodu

motivovania banky smerom k ukončeniu zmluvného vzťahu, aby sa nezhoršovalo neskoršie postavenie dlžníka.

9. O trovách konania rozhodol podľa § 255 ods. 1 CSP, § 262 ods. 1 a 2 CSP tak, že plne úspešnému žalovanému priznal voči žalobcovi náhradu trov konania v rozsahu 100 %, o ktorej konkrétnej výške bude rozhodnuté samostatným uznesením vydaným vyšším súdnym úradníkom do 60 dní po právoplatnosti rozsudku. Súd zvažoval aj aplikáciu ustanovenia § 257 CSP na rozhodovanie o trovách konania. Keďže žalobca v konaní netvrdil, že by sa na neho mala vzťahovať aplikácia § 257 CSP a v prípade právnickej osoby - nebankového subjektu ani nemožno objektívne uvažovať o nepriaznivých majetkových pomeroch, súd nevidel dôvody hodné osobitného zreteľa a pri rozhodovaní o náhrade trov konania k aplikácii § 257 CSP nepristúpil.

10. Proti zamietavému výroku rozsudku a výroku o trovách konania podal žalobca v zákonnej lehote odvolanie z odvolacieho dôvodu podľa § 365 ods. 1 písm. b), f) a h) CSP tvrdiac, že žalobca je aktívne vecne legitimovaný na podanie žaloby, nakoľko naňho bola platne postúpená pohľadávka (úver) zo Zmluvy, ktorá mohla byť „zosplatnená“ a následne postúpená, lebo skutkové tvrdenia vo vzťahu k skúmaniu bonity boli riadne preukázané doložením konkrétnych dôkazov, pričom všetky tieto tvrdenia boli v čase vyhlásenia rozsudku nespornými skutkovými tvrdeniami, žalovaný nepripojil žiaden dôkaz, ktorým pri chcel preukázať opak (nižšie príjmy /vyššie výdavky) a preto súd dospel na základe vykonaných dôkazov k nesprávnym skutkovým zisteniam a zároveň nesprávnym procesným postupom fakticky negoval skutočnosti tvrdené žalobcom, ktoré boli v konaní nespornými (§ 151 CSP). Navrhol, aby rozsudok súdu prvej inštancie zmeniť a vyhovieť žalobe v plnom rozsahu, resp. rozsudok zrušiť a vrátiť vec súdu prvej inštancie na ďalšie konanie a nové rozhodnutie.

10.1. Žalobca namietal nesprávne právne posúdenie súdu prvej inštancie v tom, že povinnosť súdu preskúmať, či veriteľ splnil povinnosť skúmať bonitu spotrebiteľa, je limitovaná na samotný prieskum - nie následné vyhodnocovanie, či by súd ako veriteľ na základe doložených listín spotrebiteľovi úver poskytol. Poukázal na viaceré súdne rozhodnutia (Krajského súdu v Prešove sp. zn. 9CoCsp/45/2022, 10CoCsp/3/2022, 17CoCsp/24/2022, 10CoCsp/20/2021, 10CoCsp/3/2022, Krajského súdu v Bratislave sp. zn. 8CoCsp/23/2023, Krajského súdu v Trnave sp. zn. 23CoCsp/3/2022 a 24CoCsp/26/2024, Krajského súdu v Banskej Bystrici sp. zn. 43CoCsp/38/2022, Krajského súdu v Trenčíne sp. zn. 27CoCsp/1/2024, 6CoCsp/24/2023, 17CoCsp/6/2024) a tvrdil, že v tomto smere neexistuje vo vzťahu predloženému skúmaniu bonity zo strany postupcu žiadne konkrétne popretie tvrdení, či jednotlivých dôkazov zo strany žalovaného (§ 151 ods. 1 CSP). Žalovaný iba v ním podanom odvolaní uviedol, že táto povinnosť mala byť podľa jeho názoru zo strany postupcu zanedbaná, no nepoprel žiadnu zo skutočností zistených a preukazovaných postupcom. V tejto súvislosti zároveň pripomenul, že súdny dvor Európskej únie vo svojom rozhodnutí C 42/15 Home Credit Slovakia, a.s. proti C. E. naznačil, že aj ochrana spotrebiteľa musí mať rozumnú mieru, a že aj Ústavný súd SR je vo svojej judikatúre kritický pri (ne)primeranej ochrane spotrebiteľa. Citoval znenie § 11 ods. 2 ZoSÚ a poukázal na to, že súdu predložil skutkové tvrdenia a dokumentáciu preukazujúcu skúmanie bonity, a to: Dopyt do úverového registra, Žiadosť o úver, Výpis procesu overovania schopnosti splácať úver a Vklady od zamestnávateľa, na ktorých dôkazoch zotrval, pričom ich považoval za nesporné (§ 151 ods. 1 CSP), ktoré súd nemal dôvod rozporovať ani z nich robiť závery nad rámec tých, ktoré z nich vyplývajú (fakticky spochybňovať postupy a vstupné údaje veriteľa, ktoré samotný žalovaný nerozporoval). Mal za to, že predloženie dôkazov o skúmaní bonity nemá byť inštrumentom pre súd, aby tento „lovil“ v dôkazoch a aktívne vyhľadával / spochybňoval skutočnosti v nich uvedené.

10.2. Uznal, že žalobca doručil súdu nesprávnu pracovnú zmluvu, ktorú nedopatrením priložil postupca k dokumentácii ohľadne skúmania bonity, táto skutočnosť však na riadnom skúmaní bonity zo strany postupcu podľa názoru žalobcu nič nemení. Zdôraznil, že z predloženého dôkazu – vklady od zamestnávateľa je zrejmé, že 6 mesačný priemer za pozorované obdobie príjmov žalovaného predstavoval sumu 5.085,67 €. Ročný priemer pred uzavretím zmluvy je logicky polovica, t. j. 2.542,84 € mesačne netto. Jedná sa o príjem zdokladovaný samotným žalovaným, ktorý tento žiadnym relevantným spôsobom nepoprel. V ďalšom zdôraznil, že žalovaný bol od 21.7.2012 spoločníkom a konateľom spoločnosti Š.A.J. SERVIS s.r.o. (IČO: 46 763 767), ktorá v čase, kedy v nej figuroval žalovaný majetkovo (spoločník) i zodpovednostne (konateľ), táto dosahovala pomerne významné tržby počas celého obdobia jej fungovania (za rok 2015 mala tržby 232.892 € a za rok 2014 210.433 €, rozhodne išlo o spoločnosť úspešnú.

10.3. Podľa názoru žalobcu v spore preukázal, že v čase poskytnutia pôžičky postupca riadne skúmal bonitu, pričom s uvedeným nič nemá následné správanie sa dlžníka v podobe riskantných, či iných obchodných rozhodnutí (viď žiadosť o odklad splátok až z roku 15.2.2020, t. j. 5 rokov po podpise zmluvy, odôvodnené údajným trestným činom poškodzovania cudzej veci – z vlastných peňazí zapožičal firme 70.000 €). Žalobca poukázal tiež na to, že súd mal za preukázané hradenie dlhu bezproblémovo až do času, kedy vznikli buď makroekonomické faktory (napr. COVID) alebo mikroekonomické faktory (spomínaný trestný čin) – nič z uvedeného pritom v roku 2015 nemohol postupca reálne poňať do skúmania bonity. Okrem uvedeného podotkol, že v čase uzavretia Zmluvy (16.03.2015) žiaden predpis neurčoval veriteľovi, ako konkrétne má skúmať bonitu dlžníka, aké výpočty má pritom robiť a podobne. Zároveň neexistovali ustanovenia zákona v znení ako v čase vydania napadnutého rozsudku, a teda prístup súdu v tejto veci žalobca vnímal ako nesprávny, retroaktívny, kedy vyžaduje od pôvodného veriteľa niečo, čo sa požaduje s odstupom času, vývojom praxe súdov a NBS, v dnešnej rozhodovacej praxi. Pokiaľ ide o právne závery týkajúce sa výdavkov, žalobca uvádzal, že veritelia nie sú povinní žiadať preukázanie konkrétnych mesačných výdavkov (napríklad faktúrami za telefón, energie a pod.). Veriteľ mal k dispozícii údaje o peňažných záväzkoch spotrebiteľa, čo vyplýva z dopytu do úverového registra a postupca ako banka nemá možnosť sa o iných záväzkoch spotrebiteľa dozvedieť inak ako priamo od spotrebiteľa, pričom výdavkami sa rozumie finančné výdavky a nie účet za telefón, lieky a pod., keďže tieto sa menia v čase a neposkytnú dodávateľovi žiaden reálny obraz. Žalobca opakovane zdôraznil, že je to práve žalovaný, ktorý je ako spotrebiteľ povinný uvádzať pravdivé údaje vo svojej žiadosti o úver.

11. Žalovaný k odvolaniu žalobcu ku dňu rozhodnutia odvolacieho súdu nepodal vyjadrenie.

12. Krajský súd v Košiciach ako súd odvolací (§ 34 CSP) prejednal odvolanie žalobcu ako podané včas (§ 362 CSP), oprávnenou osobou (§ 359 až § 361 CSP), proti rozhodnutiu, proti ktorému je odvolanie prípustné (§ 355 až § 358 CSP), bez nariadenia pojednávania v zmysle § 385 ods. 1 a contrario CSP, v rozsahu vyplývajúcom z § 379 a § 380 CSP, z hľadiska v odvolaní uplatnených odvolacích dôvodov podľa § 365 ods. 1 písm. b), f) a h) CSP a dospel k záveru, že odvolanie nie je dôvodné a napadnutý rozsudok súdu prvej inštancie je v jeho napadnutých výrokoch vecne správny. Preto ho odvolací súd podľa § 387 ods. 1 a 2 CSP potvrdil.

13. Žalobca v odvolaní uplatnil odvolacie dôvody podľa § 365 ods. 1 písm. b), f) a h) CSP, t.j. že súd nesprávnym procesným postupom znemožnil strane, aby uskutočňovala jej patriace procesné práva v takej miere, že došlo k porušeniu práva na spravodlivý proces (písm. b/), že súd prvej inštancie dospel na základe vykonaných dôkazov k nesprávnym skutkovým zisteniam (písm. f/) a rozhodnutie súdu prvej inštancie vychádza z nesprávneho právneho posúdenia veci (písm. h/).

13.1. Odvolací dôvod podľa § 365 ods. 1 písm. b) CSP je naplnený vtedy, ak súd nesprávnym procesným postupom znemožnil strane, aby uskutočňovala jej patriace procesné práva v takej miere, že došlo k porušeniu práva na spravodlivý proces. Tento odvolací dôvod je potrebné vykladať eurokonformne s judikatúrou Európskeho súdu pre ľudské práva, ktorá predpokladá, že v tomto prípade ide o porušenie procesných práv. Ochrana ohrozených alebo porušených práv a právom chránených záujmov musí byť spravodlivá a účinná tak, aby bol naplnený princíp právnej istoty. Právna istota je stav, v ktorom každý môže legitímne očakávať, že jeho spor bude rozhodnutý v súlade s ustálenou rozhodovacou praxou najvyšších súdnych autorít a ak takejto ustálenej rozhodovacej praxe niet, aj stav, v ktorom každý môže legitímne očakávať, že jeho spor bude rozhodnutý spravodlivo.

13.2. Odvolací dôvod § 365 ods. 1 písm. f) CSP sa týka chyby v zisťovaní skutkového stavu veci súdom prvej inštancie spočívajúcej v tom, že skutkové zistenie, ktoré bolo podkladom pre jeho rozhodnutie je nesprávne, t.j. musí ísť o skutkové zistenie, na základe ktorého vec posúdil po právnej stránke a ktoré je nesprávne v tom zmysle, že nemá oporu vo vykonanom dokazovaní, pričom medzi chybami skutkového zistenia a chybami právneho posúdenia je úzka vzájomná súvislosť, keďže príčinou nesprávnych (v zmysle nedostatočných) skutkových zistení môže byť chybný právny názor, v dôsledku ktorého zisťoval iné skutočnosti, príp. zisteným skutočnostiam prisudzoval iný právny význam. Skutkové zistenie nezodpovedá vykonaným dôkazom, ak výsledok hodnotenia dôkazov nie je v súlade s § 191 CSP, podľa ktorého dôkazy súd hodnotí podľa svojej úvahy, a to každý dôkaz jednotlivo a všetky dôkazy v ich vzájomnej súvislosti; pritom starostlivo prihliada na všetko, čo vyšlo počas konania najavo, a to vzhľadom na to, že buď vzal do úvahy skutočnosti, ktoré z vykonaných dôkazov alebo prednesov strán

sporu nevyplnili, ani inak nevyšli počas konania najavo, alebo opomenul rozhodujúce skutočnosti, ktoré boli vykonanými dôkazmi preukázané alebo vyšli počas konania najavo. Nesprávne sú i také skutkové zistenia, ktoré založil na chybnom hodnotení dôkazov. Ide o situáciu, keď je logický rozpor v hodnotení dôkazov (v úsudku medzi porovnávanými skutočnosťami), príp. poznatkov, ktoré vyplynuli z prednesov účastníkov alebo, ktoré vyšli najavo inak, z hľadiska závažnosti (dôležitosti), zákonnosti, pravdivosti, eventuálne vierohodnosti alebo keď výsledok hodnotenia dôkazov nezodpovedá tomu, čo malo byť zistené spôsobom vyplývajúcim z § 185 a nasl. CSP.

13.3. Pokiaľ ide o odvolací dôvod upravený v § 365 ods. 1 písm. h) CSP, odvolací súd k nemu uvádza, že právnym posúdením je činnosť súdu prvej inštancie, pri ktorej aplikuje konkrétnu právnu normu na zistený skutkový stav. Nesprávnym právnym posúdením veci je omyl súdu pri aplikácii práva na zistený skutkový stav (skutkové zistenie), pričom o mylnú aplikáciu právnych predpisov ide vtedy, ak súd použil iný právny predpis, než ktorý mal správne použiť alebo aplikoval síce správny predpis, ale nesprávne ho vyložil, príp. ho na daný skutkový stav inak nesprávne aplikoval a z podradenia skutkového stavu pod právnu normu vyvodil nesprávne právne závery o právach a povinnostiach strán sporu.

14. Odvolací súd preskúmal napadnutý rozsudok a predchádzajúci procesný postup súdu prvej inštancie v konaní v intenciách uplatnených odvolacích dôvodov a odvolaním vymedzeného zamerania odvolacieho prieskumu a dospel k záveru, že žalobcom uplatnené odvolacie dôvody nie sú v posudzovanom spore naplnené. Súd prvej inštancie z vykonaných dôkazov správne zistil skutkový stav veci, neopomenul rozhodujúce skutočnosti, ktoré boli vykonanými dôkazmi preukázané a vyplynuli z prednesov alebo inak vyšli v konaní najavo, skutkové zistenia podradil pod relevantné hmotnoprávne predpisy, ktoré aj správne interpretoval a aplikoval na zistený skutkový stav a pri hmotnoprávnym posúdení veci vyvodil zodpovedajúce závery o právach a povinnostiach sporových strán.

15. V danom prípade k zmene skutkového ani právneho stavu počas odvolacieho konania nedošlo, preto odvolací súd na skutkové zistenia a právne normy, ktoré použil súd prvej inštancie, odkazuje. Odvolací súd konštatuje, že súd prvej inštancie správne posúdil ťažiskovú otázku (ne)skúmania úverovej bonity žalovaného pred uzavretím Zmluvy zo strany právneho predchodcu žalobcu a následne dôvodnosti uplatneného nároku. Dôvody, na ktorých podľa odôvodnenia napadnutého rozsudku spočíva rozhodnutie súdu prvej inštancie v týchto otázkach, považuje odvolací súd za vecne správne (§ 387 ods. 1 CSP) a tiež úplné z hľadiska všetkých kľúčových otázok nastolených v priebehu konania pred súdom prvej inštancie oboma procesnými stranami (§ 387 ods. 3 veta prvá CSP). V plnom rozsahu sa s nimi stotožňuje v súlade s § 387 ods. 2 CSP, a to so zreteľom na to, že: a) odôvodnenie a rozhodnutie súdu prvej inštancie a odvolacieho súdu tvoria jeden celok, a preto nie je potrebné, aby odvolací súd v odôvodnení svojho rozhodnutia zopakoval tie isté závery napadnutého rozsudku súdu prvej inštancie, s ktorými sa stotožňuje, b) odôvodnenie súdneho rozhodnutia v opravnom konaní nemá a ani nemusí odpovedať na každú námietku alebo argument uvedené v opravnom prostriedku, ale iba na tie námietky, ktoré majú podstatný význam pre rozhodnutie o danom opravnom prostriedku, zostali sporné alebo sú nevyhnutné na doplnenie dôvodov rozhodnutia, ktoré sa v rámci konania o opravnom prostriedku preskúmavalo (porov. napr. IV. ÚS 350/2009, IV. ÚS 4/2013, IV. ÚS 124/2011, II. ÚS 127/07). Len na zdôraznenie správnosti napadnutého rozhodnutia, reagujúc tým zároveň na podstatné argumenty žalobcu v odvolaní (§ 387 ods. 3 veta druhá CSP), odvolací súd dodáva:

16. V odvolaní žalobca namietal, že povinnosť súdu prvej inštancie zistiť, či veriteľ splnil povinnosť skúmať bonitu spotrebiteľa, je limitovaná len na samotný prieskum a nie na následné vyhodnocovanie, či by súd ako veriteľ na základe doložených listín spotrebiteľovi úver poskytol. Zároveň podčiarkol, že neeviduje vo vzťahu ku skúmaniu bonity žiadne konkrétne popretie tvrdení, či jednotlivých dôkazov zo strany žalovaného, pričom súd nemôže ani v spotrebiteľskom spore nahrádzať procesnú aktivitu strán.

17. Ako vyplýva z napadnutého rozhodnutia, súd prvej inštancie konštatoval, že právny predchodca žalobcu síce vykonal šetrenie prostredníctvom úverového registra, avšak uspokojil sa s neaktuálnym údajom o výške aktív žalovaného (za obdobie viac ako 5 mesiacov pred poskytnutím úveru) a za obdobie časovo predchádzajúce poskytnutiu úveru (posledný štvrtrok) nemal k dispozícii žiadne údaje ani o príjmoch ani o výdavkoch žalovaného. Preto súd uzavrel, že právny predchodca žalobcu nenaplnil zákonom stanovenú podmienku odbornej starostlivosti pri skúmaní bonity žalovaného ako žiadateľa o úver, v dôsledku čoho nebol oprávnený vyžadovať od spotrebiteľa jednorazové splatenie spotrebiteľského úveru podľa § 11 ods. 2 veta prvá ZoSÚ.

18. Odvolací súd nesúhlasí s odvolacími námietkami žalobcu, že súd prvej inštancie nahrádzal procesnú aktivitu žalovaného, ktorý nepoprel žiadnu zo skutočností zistených a preukazovaných právnym predchodcom žalobcu a že súd „lovil“ v dôkazoch a spochybňoval skutočnosti v nich uvedené. Súd prvej inštancie na pojednávaní dňa 21.1.2025 určil, ktoré skutkové tvrdenia sú sporné, ktoré považuje za nesporné a uviedol predbežné právne posúdenie veci, v ktorom upozornil, že právny predchodca žalobcu pristúpil k určitému preskúmvaniu bonity žalovaného a schopnosti splácať úver, ale z tohto preskúmvania nevyvodil správne závery (dôsledky). Zároveň sám žalovaný na uvedenom pojednávaní namietal, že právny predchodca žalobcu si nesplnil povinnosť s odbornou starostlivosťou skúmať schopnosť spotrebiteľa splácať úver. Preto je namieste uviesť, že súd prvej inštancie nezisťoval žiadne nové skutočnosti týkajúce sa majetkových pomerov žalovaného, iba vychádzal z predložených listinných dôkazov a poukázal na skutočnosti v nich uvedené, z ktorých vyvodil záver o nesprávnom hodnotení bonity žalovaného zo strany právneho predchodcu žalobcu. Aj podľa názoru odvolacieho súdu, len na základe údajov uvedených v šetrení prostredníctvom úverového registra a v žiadosti o poskytnutie spotrebného úveru, nemal právny predchodca žalobcu možnosť získať objektívny obraz o osobnej a finančnej situácii žalovaného s možnosťou jej analýzy. Odvolací súd sa preto bezo zvyšku stotožňuje s názorom prvoinštančného súdu, že veriteľ neposúdil s odbornou starostlivosťou schopnosť spotrebiteľa splácať spotrebiteľský úver (body 86. až 89. odôvodnenia rozsudku súdu prvej inštancie). V korelácii s vyššie uvedeným je preto tiež správnym aj nadväzujúci záver, že zosplatnenie úveru je v zmysle § 39 OZ absolútne neplatným právnym úkonom, lebo odporuje zákonu a v dôsledku uvedeného právny predchodca žalobcu nebol oprávnený ani postúpiť pohľadávku voči žalovanému na žalobcu. Žalobca preto nie je v predmetnom konaní aktívne vecne legitimovaným subjektom.

19. Z uvedených dôvodov odvolací súd podľa § 387 ods. 1 a 2 CSP ako vecne správny potvrdil napadnutý rozsudok vo výroku o zamietnutí žaloby a v závislom výroku o trovách konania, majúcom právny základ v plnom procesnom úspechu žalovaného.

20. Podľa § 396 ods. 1 CSP, ustanovenia o trovách konania pred súdom prvej inštancie sa použijú aj na odvolacie konanie.

21. Podľa § 255 ods. 1 CSP, súd prizná strane náhradu trov konania podľa pomeru jej úspechu vo veci.

22. O trovách odvolacieho konania rozhodol odvolací súd podľa § 255 ods. 1 v spojení s § 396 ods. 1 CSP tak, že žalovanému, ktorý mal v odvolacom konaní plný procesný úspech, priznal nárok na plnú náhradu trov proti žalobcovi, ktorý bol v odvolacom konaní neúspešný. O výške náhrady trov konania rozhodne súd prvej inštancie po nadobudnutí právoplatnosti rozsudku samostatným uznesením, ktoré vydá súdny úradník (§ 262 ods. 2 CSP).

23. Toto rozhodnutie prijal senát Krajského súdu v Košiciach pomerom hlasov 3 : 0 (§ 393 ods. 2 posledná veta CSP).

Poučenie:

Proti tomuto rozhodnutiu odvolanie nie je prípustné.

Proti rozhodnutiu odvolacieho súdu je prípustné dovolanie, ak to zákon pripúšťa (§ 419 CSP).

Dovolanie je prípustné proti každému rozhodnutiu odvolacieho súdu vo veci samej alebo ktorým sa konanie končí, ak a) sa rozhodlo vo veci, ktorá nepatrí do právomoci súdov, b) ten, kto v konaní vystupoval ako strana, nemal procesnú subjektivitu, c) strana nemala spôsobilosť samostatne konať pred súdom v plnom rozsahu a nekonal za ňu zákonný zástupca alebo procesný opatrovník, d) v tej istej veci sa už prv právoplatne rozhodlo alebo v tej istej veci sa už prv začalo konanie, e) rozhodoval vylúčený sudca alebo nesprávne obsadený súd, alebo f) súd nesprávnym procesným postupom znemožnil strane, aby uskutočňovala jej patriace procesné práva v takej miere, že došlo k porušeniu práva na spravodlivý proces (§ 420 CSP).

Dovolanie je prípustné proti rozhodnutiu odvolacieho súdu, ktorým sa potvrdilo alebo zmenilo rozhodnutie súdu prvej inštancie, ak rozhodnutie odvolacieho súdu záviselo od vyriešenia právnej otázky, a) pri ktorej riešení sa odvolací súd odklonil od ustálenej rozhodovacej praxe dovolacieho súdu, b) ktorá v rozhodovacej praxi dovolacieho súdu ešte nebola vyriešená alebo c) je dovolacím súdom rozhodovaná rozdielne (§ 421 ods. 1 CSP).

Dovolanie v prípadoch uvedených v odseku 1 nie je prípustné, ak odvolací súd rozhodol o odvolaní proti uzneseniu podľa § 357 písm. a) až n) (§ 421 ods. 2 CSP).

Dovolanie podľa § 421 ods. 1 nie je prípustné, ak a) napadnutý výrok odvolacieho súdu o peňažnom plnení neprevyšuje desaťnásobok minimálnej mzdy; na príslušenstvo sa neprihliada, b) napadnutý výrok odvolacieho súdu o peňažnom plnení v sporoch s ochranou slabšej strany neprevyšuje dvojnásobok minimálnej mzdy; na príslušenstvo sa neprihliada, c) je predmetom dovolacieho konania len príslušenstvo pohľadávky a výška príslušenstva v čase začatia dovolacieho konania neprevyšuje sumu podľa písmen a) a b).

Na určenie výšky minimálnej mzdy v prípadoch uvedených v odseku 1 je rozhodujúci deň podania žaloby na súde prvej inštancie (§ 422 ods. 1,2 CSP).

Dovolanie len proti dôvodom rozhodnutia nie je prípustné (§ 423 CSP).

Dovolanie môže podať strana, v ktorej neprospech bolo rozhodnutie vydané (§ 424 CSP).

Dovolanie môže podať intervenient, ak spolu so stranou, na ktorej vystupoval, tvoril nerozlučné spoločenstvo podľa § 77 (§ 425 CSP).

Prokurátor môže podať dovolanie, ak sa konanie začalo jeho žalobou alebo ak do konania vstúpil (§ 426 CSP).

Dovolanie sa podáva v lehote dvoch mesiacov od doručenia rozhodnutia odvolacieho súdu oprávnenému subjektu na súde, ktorý rozhodoval v prvej inštancii. Ak bolo vydané opravné uznesenie, lehota plynie znovu od doručenia opravného uznesenia len v rozsahu vykonanej opravy.

Dovolanie je podané včas aj vtedy, ak bolo v lehote podané na príslušnom odvolacom alebo dovolacom súde (§ 427 ods. 1,2 CSP).

V dovolaní sa popri všeobecných náležitostiach podania uvedie, proti ktorému rozhodnutiu smeruje, v akom rozsahu sa toto rozhodnutie napáda, z akých dôvodov sa rozhodnutie považuje za nesprávne (dovolacie dôvody) a čoho sa dovolateľ domáha (dovolací návrh) (§ 428 CSP).

Dovolateľ musí byť v dovolacom konaní zastúpený advokátom. Dovolanie a iné podania dovolateľa musia byť spísané advokátom (§ 429 ods. 1 CSP).

Povinnosť podľa odseku 1 neplatí, ak je a) dovolateľom fyzická osoba, ktorá má vysokoškolské právnické vzdelanie druhého stupňa, b) dovolateľom právnická osoba a jej zamestnanec alebo člen, ktorý za ňu koná má vysokoškolské právnické vzdelanie druhého stupňa, c) dovolateľ v sporoch s ochranou slabšej strany podľa druhej hlavy tretej časti tohto zákona zastúpený osobou založenou alebo zriadenou na ochranu spotrebiteľa, osobou oprávnenou na zastupovanie podľa predpisov o rovnakom zaobchádzaní a o ochrane pred diskrimináciou alebo odborovou organizáciou a ak ich zamestnanec alebo člen, ktorý za ne koná má vysokoškolské právnické vzdelanie druhého stupňa (§ 429 ods. 2 CSP).

Dovolateľ má právo v dovolacom konaní zvoliť si advokáta alebo sa môže obrátiť na Centrum právnej pomoci (§ 160 ods. 2 CSP).

Rozsah, v akom sa rozhodnutie napáda, môže dovolateľ rozšíriť len do uplynutia lehoty na podanie dovolania (§ 430 CSP).